

від моменту відтворення СХ та тривав впродовж 5 діб. Отримані дані викликають інтерес, приймаючи до уваги той факт, що ПТФ блокує також активність ключового ферменту синтезу NO – NO-синтази, що набуває більшої ефективності при сумісному застосуванні препарату з ЛК. Отримані дані свідчать на користь пригнічення функціональної активності системи протеолізу крові в умовах експериментальної СХ через блокування синтезу окису азоту введенням ПТФ і ЛК. Отримані дані є патогенетичним обґрунтуванням доцільності тестування протиспайкової активності речовин, механізми дії яких пов'язані із блокуванням синтезу оксиду азоту.

6.3 РОЗРОБКА ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНОЇ КОРЕКЦІЇ ПЕЧІНКОВОЇ НЕДОСТАТНОСТІ

В.Є. Вансович, В. І. Пшеничний

*Національний медичний університет, Одеса, Україна
dr.novikov@mail.ru*

Відомими є вкрай високі показники летальності при розвитку печінкової недостатності (ПН), які сягають 90%. Показано гепатопротекторні властивості препарату тивортин, діючою речовиною якого є амінокислота L-аргінін. Тивортин спричиняє антиоксидантну, антигіпоксичну та мембраностабілізуючу дію, внаслідок чого покращуються процеси енергозабезпечення в гепатоцитах, та загальною можливою є реалізація гепатопротективного ефекту. Ми визначали ефективність тивортину (ТОВ «Юрія-Фарм», Україна) при експериментальній печінковій недостатності (ПН) в умовах хронічного експерименту на щурах із застосуванням адекватної моделі ПН (лігування загальної жовчної протоки); дотримувалися вимоги Методичних рекомендацій Державного фармакологічного центру МОЗ України. Для лікування ПН було застосовано тивортин у крові та гомогенаті тканини печінки визначали концентрації малонового діальдегіду (МДА), дієнових кон'югатів (ДК) та активність антиоксидантних ферментів - супероксиддисмутази (СОД), каталази, глутатіонтрансферази (ГТ) та глутатіонпероксидази (ГП). Вміст МДА і ДК у крові щурів із ПН був вищий ($P < 0.05$) за такі показники в контролі вже через 6 год від початку досліджу. Активність СОД, каталази, ГТ і ГП в крові була меншою ($P < 0.05$) за відповідні контрольні значення. Таку ж саму спрямованість в цей термін мали процеси ПОЛ та активність антиоксидантних ферментів в паренхімі печінки ($P < 0.05$). Упродовж 3 діб досліджу було зареєстровано подальше зростання показників МДА та ДК та зниження активності СОД, каталази, ГТ та ГП в крові і тканині печінки. При експериментальній ПН, через 12 год після введення тивортину істотно зменшувалася вміст МДА і ДК в крові ($P < 0.05$). Через 1 добу після відтворення ПН тивортин суттєво підвищував активність каталази і СОД ($P < 0.05$), через 2 доби – ГТ і ГП крові ($P < 0.05$). В гомогенаті печінки після введення тивортину концентрація МДА і ДК, а також активність каталази нормалізувалися через 1 добу після відтворення ПН ($P < 0.05$). Активність СОД, ГТ та ГП в тканині печінки щурів із ПН при цьому була істотно більшою через 2 год досліджу ($P < 0.05$). Таким чином, отримані дані вказують на виражений антиоксидантний ефект тивортину в крові та тканині печінки в умовах експериментальної ПН. Аналіз нормалізації пероксидної активності крові та тканини печінки свідчить про гепатопротекторну дію препарату та вказує на можливість клінічної перевірки його гепатозахисного впливу.

6.4 ВПЛИВ КАЛЬЦИТОНІНУ НА ПІГМЕНТНИЙ СКЛАД ЖОВЧІ ЩУРІВ

І.П.Вашека, С.П.Весельський, З.А.Горенко, Л.С.Карбовська, О.А.Грінченко

*НДІ фізіології імені академіка Петра Богача Навчально-наукового центру «Інститут біології»
Київського національного університету імені Тараса Шевченка, Київ, Україна
Iryna4ik4@ua.ru*

Досліди проведені на анестезованих тіопенталом натрію (75 мг/кг маси тіла тварини, внутрішньочеревинно) самцях білих щурів масою 200-250 г з канюльованою загальною жовчною протокою. Тваринам першої групи внутрішньом'язово вводили синтетичний кальцитонін лососа (200 нг/кг), розчинений у фізіологічному розчині (1мл/кг маси тіла). Другій групі тварин кальцитонін (800 нг/кг) вводили внутрішньом'язово, у фізіологічному розчині (1 мл/кг). Контролем в обох серіях дослідів слугувало внутрішньом'язове введення тваринам відповідного об'єму фізіологічного розчину. Впродовж досліджу збирали 6 півгодинних порцій жовчі, враховуючи її об'єм в мікролітрах. В кожній відібраній пробі жовчі методом тонкошарової хроматографії визначали концентрацію окремих пігментів з подальшим розрахунком їх дебітів. Біохімічний аналіз жовчі показав, що у